

28. Raamattuluento: Veri

Rukous/tervetuloa

Raamatun sanoman eräs katkeamaton ketju

Raamattua lukeva, tutkiva ja myös Sanaa sisäistänyt ihminen on huomannut, kuinka Raamatun alkulehdiltä sen loppusivuille asti kulkee eräs tärkeä sanomalanka ja -juonne. Alussa tämä sanoma näkyy heikkona ja salattunakin. Matkan varrella se kirkastuu kirkastumistaan, niin kuin tekee vanhurskaan vaelluskin. On kirjoitettu: ”Mutta vanhurskasten polku on kuin aamurusko, joka kirkastuu kirkastumistaan sydänpäivään saakka” (Sananl. 4:18). Myös Raamatun ilmoitus kirkastuu koko ajan, matkan edetessä, kohti täyttä kirkkautta Kristuksessa. Tämä ilmoituslanka ja juonne ovat sanoma verestä. Vanhassa testamentissa tämä veri on eläinten verta, jota vuodatettiin ihmisten syntien sovittamiseksi. Veren vuodattaminen sai aikaan rauhan ihmisten omistatunnoissa, koska siihen liittyi Jumalan lupaus anteeksiannosta. Siksi synti- ja veriuhereja toimitettiin. Tämä oli Jumalan antama säädös. Galatalaiskirjeen kirjoittaja kysyy ja vastaa: ”Mitä varten sitten on laki? Se on rikkomusten tähden jäljestäpäin lisätty olemaan siihen asti, kunnes oli tuleva se siemen, jolle lupaus oli annettu.” (Gal. 3:19). Tarvittiin siis myös väliaikainen uhrilaki kunnes Kristus tulisi.

Ensimmäinen esikuva verestä nähdään tapahtumassa, jossa Jumala puki Aadamin ja Eevan nahkavaatteilla heidän syntiinlankeemuksen jälkeen. ”Ja Herra Jumala teki Aadamille ja hänen vaimollensa puvut nahasta ja puki ne heidän yllensä” (1. Moos. 3:21). Tässä näemme jo ensimmäisen veriuhrin, kun eläin surmattiin ja sen nahasta tehtiin ihmisille vaatteet. Nuo vaatteet kuvaavat myös uskovan vanhurskauden vaatteita, joista Raamattu puhuu, mm. (Jes. 61:10; Ef. 6:14; Ilm. 3:4; Ilm. 3:5; Ilm. 3:18; Ilm. 7:9; Ilm. 7:13; Ilm. 7:14; Ilm. 16:15; Ilm. 22:14). Ensimmäiset ihmiset saivat joka tapauksessa kulkea syntisinäkin Jumalan valmistamissa vaatteissa. Niiden saamiseksi oli tarvittu jo veriuhrin.

Aadamille ja Eevalle syntyi myöhemmin pojat, Kain ja Aabel. Kun he toivat aikoinaan uhrilahjaa Herralle, Kain toi uhrilahjan maan hedelmistä. Aabel toi uhrilahjan laumansa esikoisista, niiden rasvoista. Ja Herra katsoi Aabelin ja hänen uhrilahjansa puoleen, mutta Kainin ja hänen uhrilahjansa puoleen hän ei katsonut (1. Moos. 4:2; 1. Moos. 4:8; 1. Moos. 4:9). Miksi näin kävi? Aabel tiesi minkälaiseen uhriin Jumala mielistyi. Aabel oli hengellinen ihminen. Uhrin tuli olla veriuhrin. Sen asian hän oli oppinut vanhemmiltaan ja kokemuksesta. Aabel totteli Herraa. Kain toimi luonnollisen ihmisen mukaisesti ja toi oman maansa hedelmiä uhrilahjaksi. Nämä eivät miellyttäneet Herraa. Lopputuloksena oli veljesmurha. Aabelin veri huusi maasta kosta Jumalan puoleen. Veressä on kantajansa sielu, (elämänvoima KR92). Mutta tästä ei nyt tämän enempää.

Veri ensimmäisessä liitossa

Vanhan testamentin lakiliitto vahvistettiin aina verellä. Siitä luemme näin: ”Niin Mooses otti veren ja vihmoi sitä kansan päälle ja sanoi: ”Katso, tämä on sen liiton veri, jonka Herra on tehnyt teidän kanssanne kaikkien näiden sanojen perusteella.” ” (2. Moos. 24:8). Mooseksen toiminta perustui Jumalalta saatuun ilmoitukseen mm. 2. Moos. 29:16; 2. Moos. 29:20.

Vanhanliiton jumalanpalveluksista ja sen liiton järjestyksestä kertoo Heprealaiskirje monilla tavoin, esimerkiksi näin: ”Kun nyt kaikki on näin järjestetty, menevät papit joka aika etumaiseen majaan jumalanpalvelusta toimittamaan, mutta toiseen majaan menee ainoastaan ylimmäinen pappi

kerran vuodessa, ei ilman verta, jonka hän uhraa itsensä edestä ja kansan tahattomien syntien edestä.” (Hepr. 9:6,7).

Ja näin: ”Sillä kun Mooses oli kaikelle kansalle julkilukenuk kaikki käskyt, niinkuin ne laissa kuuluvat, otti hän vasikkain ja kauristen veren ynnä vettä ja purppuravillaa ja isopin ja vihmoi sekä itse kirjan että kaiken kansan, sanoen: ”Tämä on sen liiton veri, jonka Jumala on teille säätänyt.” Ja samoin hän verellä vihmoi myös majan ja kaikki palvelukseen kuuluvat esineet. Niin puhdistetaan lain mukaan miltei kaikki verellä, ja ilman verenvuodatusta ei tapahdu anteeksiantamista.” (Hepr. 9: 19–22).

Tähän sovintoveren suojaan perustui profeetta Sakariaan kautta saatu Jumalan lupaus: ”- Kuule, Jerusaleml! Verellä vahvistetun liiton tähden minä vapautan vankeuteen viedyt asukkaasi syvästä ja pimeästä kuopasta” (Sak. 9:11 KR92).

Mutta monissa Vanhan testamentin uhrisäädöksissä on jo esikuva Kristuksen veriuhrista Golgatalla. Monet vanhatestamentilliset lait, säädökset ja tapahtumat ovat esikuvia Kristuksen täytetystä työstä. Otamme esille kaksi tapahtumaa. Mooses oli palaamassa Egyptiin vaimonsa Sipporan kanssa. Mooses oli saanut Herralta käskyn vapauttaa Israelin kansa orjuudesta. Mutta sitten tapahtui jotakin hyvin erikoista. Luemme siitä näin: ”Ja matkan varrella yöpaikassa tapahtui, että Herra kävi hänen kimppuunsa ja tahtoi surmata hänet. Silloin Sippora otti terävän kiven ja leikkasi pois poikansa esinahan, kosketti sillä Moosesta alhaalta ja sanoi: ”Sinä olet minun veriylkäni.” Niin hän jätti hänet rauhaan. Silloin Sippora sanoi: ”Veriylkä ympärileikkauksen kautta.” ” (2. Moos. 4:24–26).

Myös Jeesusta Kristusta sanotaan usein veriyljäksemme.

Toinen esikuva, *allegoria*, on se tapahtuma, jossa Mooses antoi orjuudessa olleelle kansalle ohjeet veren turvasta. Oli näet tullut aika lähteä Faaraoitten maasta ja oli sen tähden pyhittädyttävä. ”Ja Mooses kutsui kaikki Israelin vanhimmat ja sanoi heille: ”Menkää ja ottakaa lammas kutakin perhekuntaanne kohti ja teurastakaa pääsiäislammaks. Ja ottakaa isoppikimppu, kastakaa se vereen, joka on maljassa, ja sivelkää ovenpäällinen ja molemmat pihtipielet sillä verellä, joka on maljassa. Älköönkään kukaan menkö ulos talonsa ovesta ennen aamua. Sillä Herra kulkee rankaisemassa egyptiläisiä; mutta kun Herra näkee veren ovenpäällisessä ja molemmissa pihtipielissä, menee hän sen oven ohi eikä salli tuhoojan tulla teidän taloihinne teitä vitsauksella lyömään. Noudattakaa tätä; se olkoon ikuinen säädös sinulle ja sinun lapsillesi.” (2. Moos. 12:21–26). Näin tapahtui ja kansa säästyivät Jumalan turmanenkeliä vihalta. Näistä esimerkeistä huomaamme, veri suojaaa sen alla olevia ihmisiä Jumalan vihalta.

Veri on ”elementti”, joka on suuri salaisuus. Vereen liittyy asioita, jotka tekevät siitä erikoisen aineen. Veri kätkee sisälleen ihmeellisiä asioita. Jumala puhui tästä israelilaisille Mooseksen välityksellä näin: ”Sillä kaiken lihan sielu on sen veri, jossa sen sielu on; sentähden minä sanon israelilaisille: Älkää syökö minkään lihan verta. Sillä kaiken lihan sielu on sen veri; jokainen, joka sitä syö, hävitettäköön” (3. Moos. 17:14). Kaiken elollisen (lihan) sielu on sen veressä. Siksi kielto veren käytöstä ravinnoksi ei koske vain vanhanliiton ihmisiä, vaan kielto löytyy myös Uudesta testamentista. Kun ihminen nauttii eläimen verta, hän tulee osalliseksi sen sielusta. Tämä on Jumalan tahdon vastaista. Mitä se sitten käytännössä voisi merkitä, on jo vaikeampi asia. Jumala sen tarkalleen tietää. En vain ole kuullut koskaan opetettavan tästä asiasta mitään. Siksi suomalaisetkin käyttävät paljon verta ravinnossaan. Raamatun mukaan siinä tullaan kuitenkin osallisiksi eläimen sielusta. Uudessa testamentissa ohje kuuluu näin: ”Mutta uskoon tulleista pakanoista me olemme päättäneet ja kirjoittaneet, että heidän on välttämisen epäjumalille uhrattua ja verta ja lihaa, josta ei veri ole laskettu, ja haureutta” (Ap. t. 21:25).

Uuden testamentin todistus

Sitten keskitymme Uuden testamentin opetukseen verestä. Seuraavassa on useita raamatunkohtia kuvaamassa veren merkitystä. Tässä puhutaan nyt kuitenkin Jeesuksen Kristuksen vuodattamasta uhriverestä. Itse Kristuksesta sanotaan näin: ”Hän on se, joka on tullut veden ja veren kautta, Jeesus Kristus, ei ainoastaan vedessä, vaan vedessä ja veressä; ja Henki on se, joka todistaa, sillä Henki

on totuus. Sillä kolme on, jotka todistavat: Henki ja vesi ja veri, ja ne kolme pitävät yhtä.” (1. Joh. 5:7,8). Edellisessä viitataan myös tapahtumaan Golgatalla: ”Mutta kun he tulivat Jeesuksen luo ja näkivät hänet jo kuolleeksi, eivät he rikkoneet hänen luitaan, vaan yksi sotamiehistä puhkaisi keihäällä hänen kylkensä, ja heti vuoti siitä verta ja vettä. Ja joka sen näki, on sen todistanut, ja hänen todistuksensa on tosi, ja hän tietää totta puhuvansa, että tekin uskoisitte. Sillä tämä tapahtui, että kirjoitus kävisi toteen: ”Älköön häneltä luuta rikottako.” Ja vielä sanoo toinen kirjoitus: ”He luovat katseensa häneen, jonka he ovat lävistäneet.” ” (Joh. 19: 33–37). Kaksi tosiasiaa: kaste ja uskominen Kristukseen, hänen uhrivereensä, on pelastus. Nämä ovat kaksi todistusta pelastuksesta. Tämä on totta ja sen Totuuden Henki, Pyhä Henki, myös oikeaksi todistaa. Hän on kolmas todistaja. Nämä kolme pitävät aina yhtä.

Jeesuksen vihmontaveri puhuu armoa langenneille. ”te olette käyneet Siionin vuoren tykö ja elävän Jumalan kaupungin, taivaallisen Jerusalemin tykö, ja kymmenien tuhansien enkelien tykö, taivaissa kirjoitettujen esikoisten juhlejoukon ja seurakunnan tykö, ja tuomarin tykö, joka on kaikkien Jumala, ja täydelliseksi tulleitten vanhurskasten henkien tykö, ja uuden liiton välimiehen, Jeesuksen, tykö, ja vihmontaveren tykö, joka puhuu parempaa kuin Aabelin veri.” (Hepr. 12:22–24).

Pelastusmaksimme on ollut ylen suuri. Se on maailmojen kallein summa. Se on Kristuksen veri. ”tietäen, ettette ole millään katoavaisella, ette hopealla ettekä kullalla, lunastetut turhasta, isiltä peritystä vaelluksestanne, vaan Kristuksen kalliilla verellä, niinkuin virheettömän ja tahrattoman karitsan” (1. Piet. 1:19).

Vain sovintoveri on meille riittävä turva. Tämä veri antaa turvan kerran Jumalan vihalta, joka kohtaa tätä maailmaa. Tämä viha saavuttaa uppiniskaiset lopun ajan vihan aikana ja sitten lopullisessa tuomiossa. Pelastuvilla täytyy olla siis veriturva.

Samoin vain Jeesuksen veri vanhurskauttaa meidät: ”Mutta Jumala osoittaa rakkautensa meitä kohtaan siinä, että Kristus, kun me vielä olimme syntisiä, kuoli meidän edestämme. Paljoa ennen min me siis nyt, kun olemme vanhurskautetut hänen veressään, pelastumme hänen kauttansa vihas-ta.” (Room. 5:8,9). Tarvitaan siis myös Kristuksen vanhurskaus osaksemme luettuna, että pelastumme vihalta.

Vain Golgatan Kristus-kallio ja Jeesuksen veriuhuri kestää. Veri ei saa peittyä minkään rihkaman alle. Jo vanhanliiton Hesekielin kautta Herra puhui näin: ”Sillä sen vuodattama veri on sen keskellä, paljaalle kalliolle se on sen koonnut, ei ole vuodattanut sitä maahan, tomun peitettäväksi. Nostattaakseni kiivauden, tuottaakseni koston minä olen pannut sen veren paljaalle kalliolle, ettei se peittyisi.” (Hes. 24:7,8). Veri ei saa olla siis koskaan julistuksessa piilossa, vaikkakin se nykyisin on usein rihkaman peitossa.

Vanhan- ja uudenliiton ero

Vanhanliiton eläinuhrit olivat väliaikaisia, kunnes tulisi lopullinen uhrikaritsa. Menemme vielä Heparalaiskirjeen opetuksen pariin. 9. luvussa kuvataan vanhanliiton eläinuhrien ja vastaavasti Kristuksen uhrikuolemaa näin: ”Sillä jos kauristen ja härkäin veri ja hiehon tuhka, saastaisten päälle vihmottuna, pyhittää lihanpuhtauteen, kuinka paljoa enemmän on Kristuksen veri, hänen, joka iankaikkisen Hengen kautta uhrasi itsensä viattomana Jumalalle, puhdistava meidän omantuntonamme kuolleista teoista palvelemaan elävää Jumalaa! Ja sentähden hän on uuden liiton välimies, että, koska hänen kuolemansa on tapahtunut lunastukseksi ensimmäisen liiton aikuisista rikkomuksista, ne, jotka ovat kutsutut, saivat luvatun iankaikkisen perinnön. Sillä missä on testamentti, siinä on sen tekijän kuolema toteennäytettävä; sillä vasta kuoleman jälkeen testamentti on pitävä, koska se ei milloinkaan ole voimassa tekijänsä eläessä. Sentähden ei myöskään ensimmäistä liittoa verettä vihitty.” (Hepr. 9:13–18).

Mitä edellä sanotaan? Ensinnäkään eläinuhrit eivät kelvanneet Jumalalle sovitukseksi. Niitä suoritettiin vain, että saavutettaisiin ulkonainen puhtaus ja että ihmisten omattunnot saivat levon anetusta lupauksesta. Uudenliiton välimiehenä Kristus maksoi ensimmäisen liiton aikaiset rikokset. Nehän olivat vain vertauskuvallisesti sovitettu. Kristuksen uhri oli vasta Jumala tahdon mukainen. Mutta uusi liitto ei voinut astua voimaan ennen kuin Jeesuksen kuolema oli toteennäytetty. Edelli-

nen testamentti puretaan ja uusi asetetaan täytöntöön vasta silloin kun testamentin tekijä on kuollut. Kristuksen kuollessa ristillä erottava väliseinä repeytyi ja tie kaikkein pyhimpään oli nyt auki. Kuumimme jo aiemmin: *”Koska meillä siis, veljet, on luja luottamus siihen, että meillä Jeesuksen veren kautta on pääsy kaikkeinpyhimpään”* (Hepr. 10:20). Jeesuksen rikkirevitty ruumis on tuo erottava väliverho. Kun se murtui, tie taivaaseen avautui. *”jonka pääsyn hän on vihkinnyt meille uudeksi ja eläväksi tieksi, joka käy esiripun, se on hänen lihansa, kautta”* (Hepr. 10:20). Tämän osoittaa konkreettisesti sekin, että Jerusalemin temppelin esirippu repesi ylhäältä alas asti. *”Ja katso, temppelin esirippu repesi kahtia ylhäältä alas asti, ja maa järjisi, ja kalliot halkesivat”* (Matt. 27:51). Huomaa, esirippu repesi taivaasta maahan asti. Tie avattiin taivaasta maahan asti auki. Kaiken sen sai aikaan Jumala Pojassaan.

Valitettavasti tästä kaikesta ei juuri kukaan puhu mitään ja ihmiset kulkevat epätoivoisina koettaen kerjätä itselleen armoa, joka kuitenkin meille Kristuksessa on jo runsain määrin annettu uskolla omistettavaksi.

Juutalaisille kirjoitettu Heprealaiskirje avaa meille valtavat näkymät uuden liiton sanomaan. Monelle heprealaiskirje on kuitenkin ”täyttä hepreaa”.

Loukkaus

”Miksi sitä verta saarnataan?” kyselevät monet. ”Minua jopa pelottaa sellainen.” ”Minä sitten kauhistelen noita kirkkojen alttaritauluja, joissa on tuo verinen, ristinpuulle naulittu mies!” ”Sinähän vasta sotahullu olet!”, sanoi Jehovan Todistaja aina kun oli lukenut hengellisen kirjoitukseni paikallislehdestä.

Mutta vain Jeesuksen veri voi puhdistaa synnistä. Herra itse sanoi: *”Juokaa tästä kaikki; sillä tämä on minun vereni, liiton veri, joka monen edestä vuodatetaan syntien anteeksiantamiseksi.”* (Matt. 26: 27,28).

Johannes neuvoo syntisiä: *”Mutta jos me valkeudessa vaellamme, niinkuin hän on valkeudessa, niin meillä on yhteys keskenämme, ja Jeesuksen Kristuksen, hänen Poikansa, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä”* (1. Joh. 1:7).

Lähelle Jeesusta päästään vain hänen veressään: *”mutta nyt, kun olette Kristuksessa Jeesuksessa, olette te, jotka ennen olitte kaukana, päässeet lähelle Kristuksen veressä”* (Ef. 2:13). Ilman verta ollaan hyvin kaukana Jumalan Uhririkaritsasta.

Kun Kristuksen veriuhrin merkitys alkaa vähitellen avautua, voidaan vain kiittää ja ylistää Jumalan hänen ihmeellisestä rakkaudestaan syntisiä kohtaan. Kuinka ihmeellinen onkaan hänen pelastustyönsä! Sitä ei voi ammentaa tyhjiin, mutta se voi aueta aina uudelleen ja uudelleen mitä ihanimmalla tavalla. Mutta sitä eivät käsittä ”tietoviisaat ja ymmärtäväiset”. *”Onhan kirjoitettu: ”Minä hävitän viisasten viisauden, ja ymmärtäväisten ymmärryksen minä teen mitättömäksi.” Sillä kun, Jumalan viisaudesta, maailma ei oppinut viisauden avulla tuntemaan Jumalaa, niin Jumala näki hyväksi saarnauttamansa hullutuksen kautta pelastaa ne, jotka uskovat.”* (1. Kor. 1:19,21). Sanoma Jeesuksen ristin verestä on tämä hullutus. Maailman viisaat nauravat sille ja hukkuvat. Onhan vielä sanottu: *”Puhe rististä on hulluutta niiden mielestä, jotka joutuvat kadotukseen, mutta meille, jotka pelastumme, se on Jumalan voima. Onhan kirjoitettu: - Minä hävitän viisaitten viisauden ja teen tyhjäksi ymmärtäväisten ymmärryksen.”* (1. Kor 1:18,19).

Sellainen saarnat ja opetukset, joista puuttuvat sekä Kristuksen risti että Hänen sovintoverensä ovat hengellisessä mielessä aivan tyhjän arvoisia. Ne voivat olla kyllä kauniita ja viisaita, hyvin valmisteltuja ja kiehtovia, mutta kuitenkin niistä puuttuu elämä, joka voi syyttää pelastuneen ihmisen kiittämään ja ylistämään Herran valtasuuruutta.

Lupauksen sanoja ja evankeliumin ydin

Meille on Jumala antanut lupaukset, tämänkin: *”Te saatte ilolla ammentaa vettä pelastuksen lähteistä”* (Jes. 12:3). Tämä lähde on Jeesuksen veri.

Samasta ammennuslähteestä on kyse Sakariaan ilmoituksessa: *”Sinä päivänä on Daavidin suvulla ja Jerusalemin asukkailla oleva avoin lähde syntiä ja saastaisuutta vastaan”* (Sak. 13:1). Mikä

on tuo päivä? Se on sanottu edellisessä Sakariaan sanankohdassa. Siinä tarkoitetaan lopun aikaa, josta Jumala sanoo: ”*Ja minä vuodatan Daavidin suvun päälle ja Jerusalemin asukasten päälle armon ja rukouksen hengen. He katsovat minuun, jonka he ovat lävistäneet*” (Sak. 12:10). Israelin kansa on ottanut tuolloin vastaan Jeesuksen Kristuksen, jonka olivat kerran lävistäneet. Silloin tuo avoin lähde on heidän käytössään.

Jos haluamme pysyä Jeesuksessa, sen on tapahduttava syömällä hänen lihaansa ja juomalla hänen vertaan: ”*Joka syö minun lihani ja juo minun vereni, se pysyy minussa, ja minä hänessä*” (Joh. 6:56). Erityisesti ahkeroimalla ehtoollisella käynneillä ja ymmärtämällä sen merkityksen, tulemme Jeesuksesta osallisiksi. ”*Koetelkoon siis ihminen itseänsä, ja niin syököön tätä leipää ja juokoon tästä maljasta; sillä joka syö ja juo erottamatta Herran ruumista muusta, syö ja juo tuomioksensa. Sentähden onkin teidän joukossanne paljon heikkoja ja sairaita, ja moni on nukkunut pois.*” (1. Kor. 11:28–30).

Sanoma Jeesuksen ristin verestä on evankeliumin ydin! ”*Sillä Jumala näki hyväksi, että kaikki täyteys hänessä asuisi ja että hän, tehden rauhan hänen ristinsä veren kautta, hänen kauttaan sovittaisi itsensä kanssa kaikki, hänen kauttaan kaikki sekä maan päällä että taivaissa. Teidätkin, jotka ennen olitte vieraantuneet ja mieleltänne hänen vihamiehiänsä pahoissa teoissanne, hän nyt on sovittanut*” (Kol. 1:19–21).

Seuraavassa on Ilmestyskirjan todistuksia lopullisesta, veren kautta saatavasta voitosta:

”*Ja he ovat voittaneet hänet Karitsan veren kautta ja todistuksensa sanan kautta, eivätkä ole henkeänsä rakastaneet, vaan olleet alttiit kuolemaan asti*” (Ilm. 12:11).

”*Nämä ovat ne, jotka siitä suuresta ahdistuksesta tulevat, ja he ovat pesseet vaatteensa ja valkaisseet ne Karitsan veressä*” (Ilm. 7:14).

Vain Herran veren lunastushinnalla päästään niiden joukkoon, jotka veisaavat uutta virttä: ”*ja he veisasivat uutta virttä, sanoen: "Sinä olet arvollinen ottamaan kirjan ja avaamaan sen sinetit, sillä sinä olet tullut teurastetuksi ja olet verelläsi ostanut Jumalalle ihmiset kaikista sukukunnista ja kielistä ja kansoista ja kansanheimoista*” (Ilm. 5:9).

Hän on päästänyt meidät synneistämme verellään. ”*Armo teille ja rauha häneltä, joka on ja joka oli ja joka tuleva on, ja niiltä seitsemältä hengeltä, jotka ovat hänen valtaistuimensa edessä, ja Jeesukselta Kristukselta, uskolliselta todistajalta, häneltä, joka on kuolleitten esikoinen ja maan kunin-gasten hallitsija! Hänelle, joka meitä rakastaa ja on päästänyt meidät synneistämme verellensä*” (Ilm. 1:4,5).

Meidän tulee pitää joka aika omatunto puhtaana teurastetun Karitsan verellä. Samalla hääpukukin pysyy puhtaana ja valkaistuna. Pääsemme sillä tavoin myös osallisiksi ihmeellisestä taivaan jumalanpalveluksesta. Ilmestyskirjan eräs taivaallisista vanhimmista kertoi tämän Johannekselle näin: ”*Nämä ovat ne, jotka siitä suuresta ahdistuksesta tulevat, ja he ovat pesseet vaatteensa ja valkaisseet ne Karitsan veressä. Sentähden he ovat Jumalan valtaistuimen edessä ja palvelevat häntä päivät ja yöt hänen temppelissään, ja hän, joka valtaistuimella istuu, on levittävä telttamajansa heidän ylitseensä. Ei heidän enää tule nälkä eikä enää jano, eikä aurinko ole sattuva heihin, eikä mikään helle, sillä Karitsa, joka on valtaistuimen keskellä, on kaitseva heitä ja johdattava heidät elämän vetten lähteille, ja Jumala on pyyhkivä pois kaikki kyyneleet heidän silmistänsä.*” (Ilm. 7:14–17).

”*Mutta rauhan Jumala, joka on kuolleista nostanut hänet, joka iankaikkisen liiton veren kautta on se suuri lammasten paimen, meidän Herramme Jeesuksen, hän tehköön teidät kykeneviksi kaikkeen hyvään, voidaksenne toteuttaa hänen tahtonsa, ja vaikuttakoon teissä sen, mikä on hänelle otollista, Jeesuksen Kristuksen kautta; hänelle kunnia aina ja iankaikkisesti! Amen.*” (Hepr. 13:20).

Amen.